

LBRIS

We know
books

Vitrina cu mere

Lucia Oncică

LETRAS
Promovăm autorii români

*Doamne, izbăvește-ne de ură,
căci de iubire ne-am izbăvit noi!*

Cuprins

Tranșee 5
Așează-te la masă 6
De gustibus et coloribus 7
Lyudi 9
Defuncti 11
Ereditar 13
Mărul 14
Solemn 15
Susurri 16
Ferestre 17
Contiguu 18
Poet 19
Trist adevăr 20
Întemeiat 21
Liniștea 22
Memorial 23
Feriți-vă, dragi îngeri 24
Prilej 26
Răscruce 27
Narcise 28
Copiii nu îngenunchează 29
Azil de artiști 30
Patrured 32

Preaviz 34

Adormeam 35

Plâng sfinți 37

Bunico 38

Regional 41

În palma mea 42

Avid 43

Tabac 44

Pântec 45

Trupesc 46

Cel mai frumos dintre pământeni 47

Mai 48

Mormânt 49

Incertitudini 51

Exsanguu 52

Crud 53

Câmpul de iubire 55

Recurent 57

Îndemn 58

Condscendență 59

Proteism 60

Metrou 61

Contestare 63

Decret 64

Iertare 65

Prizonier 66

Ramuri 67

Uși 68

Azil 69

Îndurare 70

Cuprins 71

Tranșee

*Săpam tranșee în jurul ochilor mei,
iar noaptea, când amintirile mă atacau,
preferam să mă ascund în șanțurile
pe care le-am săpat din dorința
de a nu mă atinge vre-un cuvânt
ce-ți aparține ție.*

*Săpam tranșee în jurul ochilor mei,
și pentru că nu puteam s-adorm,
mă sprijineam de molozul de piele
pe care l-am înălțat ca un zid
în nopțile în care conștiința
părea să rămână vie.*

*Săpam tranșee în jurul ochilor mei,
până când pleoapa de pământ
m-a împins mai aproape de tranșee,
fără să îmi dau seama că am ajuns
să dorm, irecuperabil,
în jurul ochilor mei.*

Așează-te la masă

Așează-te la masă!

*Ai călătorit mult,
drumul a fost lung,
și ca să ajungi aici
ai cosit și firele,
firele de iubire
strânse de furnici
și-mbibate-n pâine.*

Pruncii s-au așternut

*în vitrina goală
așteptând o boală
numită iubire.*

De gustibus et coloribus

*Mușcam cu dinții strâns
din degetele tale.*

*Țineai pe vârfuli fragi
și strâns în brațe nuci.*

*Încheietura mâinii
dorind să o apuci,
opreai grăbit izvorul*

umplut de marmeladă.

*Aveai în ochi migdale,
în coate cozonaci.*

*Țineai în suflet maci
și zmeură pe limbă.*

*Cu mere în genunchi,
privindu-te-n oglindă,
pielea ta semăna,
cu zațul de cafea.*

*Și Doamne! Ce călcâie
adânci, de portocală.*

din coji de mandarină,

cu nasul tău făcut

numai din zaharină,

și dinții tăi fragili,

semințe de dovleac.

Mușcam cu dinții strâns

din degetele tale.

Țineai pe vârfuli fragi

și strâns în brațe nuci,

din spatele cu faguri

dorindu-ți să îl urci,

se desprindeau adesea

bucăți de marmeladă.

Lyudi

Iubiți-vă oameni căzuți pe pământ,

cerșind mai mereu alinare în glas!

Înghițiți de duhoare, prostie și lene,

căutați-vă-n suflet să vedeți ce-a rămas!

Așezați-vă-n rafturi bucuria străină

să vedeți cine cumpăr-o parte din voi,

și de vreți să trăiți, să trăiți pentru milă,

pentru toți ce-au cerșit-o înzecit de la voi.

Să expuneți ce-aveți voi mai bun prin vitrine,

să vă cumpere alții ca pe-un simplu atlas.

Aveți oameni în voi ce lucrează-n uzine,

Obosiți nătărăi care înc-au rămas.

Nu ați pus niciun paznic la ieșirea din voi,

să vă fure oricine cum îi e de cuviință

amintirile, sufletul, și un coș de gunoi,

unde zace-n mizerie și puțină-umilință.

dar ați pus TVA pe un strop de iubire.

De acum nu mai vreți să rămâneți în case,

și vă vindeți de zor astăzi prin magazine.

Defuncti

Pășeam pe scări

către arcade-n noapte,

mă înălțam spre turnul cel înalt.

Cu fiecare gând, și glas, și fapt,

în turnul din paladiu-am așteptat.

Și am trăit departe de durere,

departe de cei morți și de pământ,

unde-am rămas să cânt, să plâng, s-ascult

de Domnul ce-mi vorbește în poeme.

Până-ntr-o noapte, când ei m-au găsit,

și-au traversat și gura mea de apă

ce sfântă ne-ncetat mă-mprejmuia,

bătând cu foc în biata ruptă poartă.

De ochiul meu n-au reușit să treacă,

n-aveau ferestre, ci doar ziduri pline

de dragoste și milă, dor de casă,

și-un strop de dragoste de tine.

Dar cei de jos loveau cu ură-n ziduri,

loveau, loveau în biete ruine,

și nu știau că-n turnul cel înalt

Și dacă zidurile nopții vor ceda,
și-ntreg palatul se va prăbuși,
din turnul din paladiu voi zbura
în ceruri blânde, printre oameni vii.

Ereditar

Purtăm oasele străbunilor,
le pomenim numele
doar când ni-l amintim
pe al nostru,
stând cu capul
sub bolta aceasta
pe care o numim,
când plângem,
mamă.
Îi bem din sân
acel ceva
numit bucurie.
Purtăm oasele străbunilor,
de aceea ne întoarcem
întotdeauna
în pământ.
Acolo unde el
desface pentru noi
o rană.

*Și bolta arde nesfârșit,
în pom miros de mere coapte.
Văd rădăcinile plouate
și focul nostru mistuit.*

*Mă tem că a rămas un măr,
e neatins de foc sau ploaie,
mă tem că a rămas un măr
și-l porți în gât ca să nu-l taie.*

*Văd rădăcinile cum mișcă,
firave ramuri plâng și zac.
Ești mistuit de toporișcă
și vezi livezile cum cad.*

*Păstrează mărul nostru-n gât,
ascunde-l tu de toți ce-l ard.*

Solemn

*Așează-ți capul greu pe inima mea slabă,
și lasă-te cuprins de brațele atele,
să îți întinzi pe spate vânjoasele inele
pe care le-am păzit de lumea cea neghioabă.*

*Nu-i noapte să te-ascundă mai bine decât mine
și păr mai înstelat, pe care să-l ating.
N-am niciun dor în lume pe care să-l resping,
ca dorul ce mă poartă tot grabnic către tine.*

*Îți port iubirea lesne a vechilor străbuni
și grija unei mame sătulă de-al său nume.
Îți port privirea caldă pășind oriunde-n lume
și întristarea blândă ascunsă în cărbuni.*

*Iubirea mea de-acum va fi ereditară.
voi naște-n noapte versuri cuprinse de fiori.
În jur vor răsuna eternele viori,
când ne vom revedea pe scările din gară.*